

LBRIS

We know
books

C. ROGOZANU

Epoca de mijloc

Nu are rost să ne facem iluzii, sloganurile care au funcționat, inclusiv cele ale lui Andrei Caramitru, vor fi păstrate și cultivate, după un așa succes electoral.

Este și o explicație pentru sensul ciudat al populismului românesc. O parte e naționalism pur și simplu, răspândit și la PSD, și la PNL. O altă parte e un europenism care ascunde destul de multe antieuropenisme, mișcări ce se pretind progresiste, precum USR-PLUS, dar care, luate la bani mărunți, nu sunt En Marche! decât la măsuri proinvestitori, fiind, de fapt, mai mult de dreapta conservatoare, atât de puternică în Uniunea Europeană.

Cuprins

Intro. Și ceva autocritică	5
2013	19
2014	25
2015	89
2016	123
2017	193
2018	287
2019	335

Anxietate

Anii acoperiți în *Epoca de mijloc* au fost și anii Estului ca mare apărător al capitalismului intensiv. Vestul a devenit reflexiv, Estul s-a radicalizat capitalist, ca într-o reclamă americană *vintage* la țigări. Asta la suprafață. Bubele relației Est-Vest sunt prinse cu asupra de măsură în volum. Singura replică venită dinspre Est e una de revendicare a egalității în exploatare. Nu mai stoarceți voi mâna noastră de lucru, să o stoarcem cu toții organizat – și nu e doar atât, veți vedea.

Ce s-a mai întâmplat în anii ăștia? Multe. Ce veți găsi în carte: proteste, crize politice, schimbări de paradigmă partinică și economică, mizele bătăliilor sociale, încercări de cartografiere a unei clase de mijloc variate ca origini, dar monotonă și retrogradă ideologic. Citiți-o pe sărite, e probabil mai eficient, începeți-o din orice loc, nu pentru că ar fi vreo schemă postmodernă, ci pentru că așa a fost și scrisă. Cartea e plină de ambiguitatea și graba stilistică a scrisului cotidian ca job. Stilul e măcinat de perpetua nervozitate generată de un mediu de dreapta continuu provocator, dar și de simpla rutină a muncii plătite lunar. Atât s-a putut.

2013

O SINTEZĂ A LOCURILOR COMUNE
REPETATE APOCALIPTIC ȘI ÎN 2013

C E MI-A venit așa, din prima:
Tâmpenii plătite. În bătălia Roșia Montană au fost plătite multe tâmpenii. Care vin din clișee și mai adânc împlântate. Cum ar fi că taxele plătite de o firmă sunt un cadou dat poporului. RMGC și-a tot făcut reclamă cu „cât o să câștige românii”. S-a văzut că genul ăsta de păcăleli nu prea mai funcționează. Asta nu i-a împiedicat pe mulți guvernanți să repete papagalicește „câștigurile”.

Protestele antiinvestitori. Dacă protestați, nu mai vin investitori. Asta-mi amintește de vorbele de duh spuse în ianuarie 2012 de Lăzăroiu sau de Oprescu: nu mai vin turiști în București dacă protestați. Anul ăsta prostia e repetată de *The Economist* cu un aer științific: suntem printre țările cu un risc mare! Asta-i chiar mai periculoasă decât următoarea:

Ecoanarhiștii lui George Maior – o definiție rapidă dată de șeful SRI protestatarilor din 2013. Sunt ecoanarhiști. Adăugați peste asta prostiile jandarmeriei și ale unor politicieni. Și uite așa uităm că, de fapt, și nu o spun ca pe o laudă (chiar deloc), protestele din România au fost probabil cele mai calme și cuminiți din universul cunoscut.

Despre români. Tâmpeniile filozofice „despre români” au continuat să fie proiectate dinspre două fronturi. Din interior cu făcături pop-intelectualoide, Lucian Boia exersând cu mare succes

de piață un breviar al clișeeleor „demistificatoare”. Dinspre exterior clișeele au venit mai ales din Anglia. Cele două curente prostești nu s-au anulat. A fost anul lor. Reacții de apărare au venit dinspre diverse „minți luminate” care vor să răspundă tabloidelor englezești sau politicianilor englezi bătuți în cap: veniți la noi să vedeți ce femei și peisaje avem.

Pungești și ignoranța. 2013 a însemnat nu doar abuzul economic și politic. A însemnat și o nouă avalanșă de filozofii împotriva sărăciei ignorante. Așa s-a întâmplat și în discuțiile despre forajele și cutremurele din Galați. „Țăranii proști” care nu știu ce-i ăla capitalism evoluat, iată unul dintre marile cataclisme publice ale anului. Între timp, Pungeștiul a ajuns localitate sub asediu, nu poți ieși în grupuri mai mari de trei nici să colinzi că iei bătaie de la jandarmerie.

Independența energetică. România are oricum un grad foarte mare de independență energetică. Dar ni se repetă obstinat că țelul e independența 100%, de aia sunt încurajate exploatarea riscante. Ce uită să spună guvernării e că energia oricum ne va costa mai mult, că așa e în Uniunea Europeană. Plus ceva milioane de tone de apă otrăvită.

Cine îl crede pe Snowden e omul rușilor. Mi-a spus-o direct un europarlamentar. Snowden a arătat lucrurile pe care le bănuiam întorcând pe dos toate ipocriziile democratice ale Vestului. Putin e unul dintre vârfurile abuzului economic. Mi se rupe că Snowden a stat la el în aeroport.

A venit guvernul „socialist” și ne-a pus taxe. Asta e una dintre cele mai frecate locuri comune de progresiști de toate felurile, inclusiv de unii amici protestatari. Or, guvernul Ponta are o problemă exact inversă: că nu taxează destul și pe cine trebuie. Dar aici marile spirite Ponta și Băsescu se întâlnesc: (le) facem orice numai să nu se supere Petrom/Chevron/etc.

De aici urmează cealaltă prostie, că nu e destulă dreaptă în România. Ba e căcălău. Poate asta e problema. Așa cum e capitalism total și pe față. Dar aud toată ziua prostia cu „nu e capitalism destul, de aia o ducem rău”. De aici derivă și cealaltă tâmpenie:

la un sfert de secol de la căderea comunismului se tot strigă „Jos comunismul!”. Fraților, e istorie. Dacă ieșiți în stradă ca să nu gândiți, mai bine stați acasă. Cunoaște-ți inamicul de azi...

Dreptul la proprietate. Mulți oameni alături de care am ieșit și eu pe străzi anul ăsta îi tot dau cu dreptul la proprietate ca argument-cheie împotriva exploatărilor de la Roșia sau Pungești. Cazurile sunt diferite. Iar la Pungești, Chevron o poate arde cu „dreptul la proprietate” la fel de bine. E un fals argument, dar e un argument curățel și oengistic de vitrină, dă bine la Occident. Nu-l mai repetați ca papagalii. Aștia ne fac „legal” și ne vor abuza cu dreptul de proprietate în mână.

Papa cel reformist. Tot văd revelații cu papa cel reformist. A dat vreo două așa, mai anticapitaliste. Dar într-o lume care freacă de vreo cinci ani deja. Papa nu e reformist, el vine după val și încearcă să mai dreagă ceva. Bine, nu chiar ca Daniel, care a devenit și el ecologist în Pastorală de Crăciun, după ce a închis ochii un an, când îi erau abuzați preoții cu spirit civic din Vaslui.

Băsescu la Antena 3, Ponta la B1. Continuă atacul la persoană împotriva președintelui și premierului, mai ales că acum are fiecare câte o conductă de împroșcat căcat. De fapt, în cazuri sensibile (Roșia Montană, gazele de șist) și B1, și Antena 3, și RTV au ars-o ultraprobusiness, de parcă erau niște anexe ale acordului de coabitare. Când s-au atacat între ele, Antena 3 și RTV au făcut-o pentru că se băteau pe mâna lui Ponta. Chiar și așa:

Presa a fost „mai liberă” în ultimii doi ani, permiteți-mi barbaria. Și săracă, și disperată după „click”, dar și cu insule de liberă exprimare ceva mai mari. De aceea mă cam plictisește sloganul cu presa vândută. A fost și vândută, a și difuzat mult mai mult ca în alți ani, depinde unde te uiți.

Anticorupția. Cel mai bun exemplu a fost dat de Ciprian Șiualea. Anticorupția e aia care irită uneori UE. În schimb abuzurile de la Pungești, protestele împotriva exploatării nu vor sensibiliza niciodată vreun comisar european. Cu anticorupția în gură umblă și mulți „independenți”. Aici m-am certat cu mulți protestatari alături de care am tot frecat străzile în ultimii doi ani: de ce,

de fiecare dată, mișcările ingenue trebuie să se termine cu agende convenabile hegemoniei la putere astăzi? La asta vor trebui să mediteze independenții și protestatarii lui 2014.

Tabloidizare sau adaptare. Toată lumea plânge de tabloidizare pe internet, dar nimeni nu are chef de presiune politică reală, la sursă. Producătorii de știri nu mai primesc aproape nimic. Exact ca producătorii de ardei gras. Vreți producție bună, să luptăm pentru taxarea cabliștilor sau motoarelor de căutare. E un exemplu. Dacă nu, copy-paste și acasă, că nu se poate altfel. Între timp, tabloidizarea TV, unde teoretic există și reglementare, zburdă, e încurajată politic, în curând va fi declarată de interes național.

2014

METEOGUVERNAREA

EO SUBDIVIZIUNE a politicii mediatice. Un eveniment meteorologic este un spectacol politic total. Are predicții, poți să faci promo și teasere cu viitorul viscol. Meteorologii sunt ca divizia promo de la Pro, de pe vremuri. Un viscol nu are efectul unui cutremur, dar are avantajul mediatic al pregătirii evenimentului: faci audiențe mari și înainte de eveniment (uneori nici nu e nevoie ca acesta să se mai producă la intensitatea anunțată).

Anul acesta televiziunile au fost luate prin surprindere. Guvernul însă a încercat și fără ele vreo trei campanii de *teasing* despre „vine iarna”, transmise în direct. Săptămâna trecută s-au prezentat Ponta, Dragnea, Oprea, cavalerii apocalipsei 2014, cu anunțul că iarna va fi învinsă. Au dat drumul jocurilor meteorologice de iarnă după un accident aviatic care tocmai șifonase nasol „imaginea”. Imaginea, asta e obsesia masterandului în comunicare politică devenit mare consilier. MeteoGuvernarea românească e o fărâmă dintr-o tendință globală de externalizare a răspunderilor statului. Un premier cu servicii secrete într-o mână și cu ceva extincatoare și lame de dezâpezit în cealaltă, asta e visul liderului prietenos cu afacerile și ferm când îl ninge. Evenimentul meteorologic propune o stare de urgență controlată. Unii o stăpânesc foarte bine, se fac bani frumoși în zonă.

MeteoGuvernarea ne mai arată și ce puține pretenții mai avem de la autorități. Măcar urgențele, spunem. De unde, când a apărut acest „măcar”? Guvernarea se transformă într-o ambulanță